

København. Navnlig saae hun hele Tiden for sig det højtidelige Optrin, hvor den stakkels omflakkende Sømand, jaget af Hjemløshedens Forbandedse, har søgt Ly mellem de norske Skær og under langsomme og dæmpede Paukeslag fra Orkestret træder ind i Kystbondens Stue, hvor Husets unge Datter sidder ensom og synger ved sin Rok. Og hun lagde pludselig Hovedet ned paa sin Arm og tænkte, at hun dog vistnok alligevel elskede ham, endda hun ikke var glad.

Hun ventede bestemt, at den næste Dag vilde bringe Afgørelsen. Sammen med Forældrene var hun buden til Middag paa Kærsholm, og saa vidt hun vidste, vilde der ikke komme andre. Men tidlig om Morgen kom Stafetten fra Herregaarden og meldte Afbud; Hofjægermesteren var om Natten bleven alvorlig syg af sit gamle Maveonde.

Om Eftermiddagen kom Hofjægermesterinden selv, ledsaget af Per, for at gøre Undskyldning. I Samtalens Løb gjorde hun en Hentydning til de fire Bønders Besøg i Præstegaarden den foregaaende Dag og udtalte, at der nok allerede i nogen Tid havde været Tale om at indvarsle til et nyt Møde angaaende Strømreguleringsplanen, hvad hun oprigtig glædede sig over.

„Sagen gaar saamænd nok i Orden,“ sagde hun. „Og vi faar Lov til at beholde Hr. Sidenius her.“

Pastor Blomberg, der gik frem og tilbage paa Gulvet med Hænderne paa Ryggen, standsede ved disse Ord med et alvorsfuldt Udtryk.

„Ja,“ sagde han. „Jeg vil heller ikke opgive Haabet om, at Fordragelighedens Aand tilsidst skal sejre i denne Sag.“

Præstefruen sagde ingenting. Hofjægermester-